

VEZETÉS

A. testvér, a vezetéssel kapcsolatos két évvel ezelőtti tapasztalatod javadra szolgált, erre égető szükség is volt. Nagyon pontos, határozott nézeteid voltak az egyéni függetlenségről, s a magánvélemény jogosultságáról. E nézeteket túlzásba viszed. Azzal érvelsz, hogy magadnak kell fényt s bizonyítékot nyerni, hogy mi a kötelességed. {3T 492.1}

Az Úr közölte, hogy senki se adja fel nézetét egyetlen másik ember nézete kedvéért. De mikor a Világtanács, az általános értekezlet fejezi ki a véleményét, mely a legfelsőbb tekintély, melyet Isten a földre helyezett, akkor nem szabad ragaszkodnunk magánvéleményünkhöz, függetlenségünkhöz, hanem vessük alá magunkat. Tévedtél, mikor csökönyszerűen ragaszkodtál a kötelességedről alkotott belátásodhoz, még a legfőbb tekintély ellen is, melyet az Úr a földre helyezett. Miután magad választottad meg az időt s miután késlekedésed miatt számos akadály gördült a munka elé, feleletül a Világtanács ismételt és sürgető hívásaira, végre Battle Creekbe jöttél. Akkoriban tántoríthatatlanul ragaszkodtál ahhoz, hogy helyesen cselekedtél, mikor követted a kötelességed felőli meggyőződésedet. Erénynek tartottad makacsul fenntartani önállóságodat. A jelek szerint nincs világos fogalmad arról, hogy a Világtanács hangján keresztül Isten milyen hatalmat adott gyülekezetének. Azt gondoltad, hogy mikor eleget teszel a Világtanács felhívásának, egyetlen ember gondolkodásának és véleményének hódolsz be. Ezért független, megrögzött, csökönyszerű akaratot tanúsítottál, ami teljesen helytelen volt. {3T 492.2}

Isten akkor értékes tapasztalatot adott neked, ami becses volt számodra, s alaposan megnövelte eredményességedet, mint Krisztus szolgájaként. Büszke, hajlíthatatlan akaratod akkor lecsendesült. Valóban megváltoztál. Ez magadba szállásra vezetett, s a vezetésről alkotott álláspontodra. A vezetésről alkotott elveid helytállóak ugyan, mégsem alkalmazod helyesen. Ha hagynád, hogy a gyülekezet tekintélye, a Világtanács hangja és nézete kerüljön értelmében arra a tekintélyes helyre, melyet férjemnek juttattál, akkor nem lenne hiba álláspontodban. Mert mikor egy belátásnak tulajdonítod a tekintélyt, melyet Isten a Világtanács belátása, s hangja alakjában ruházott gyülekezetére, akkor alaposan tévedsz.* (Lásd függelék.) {3T 493.1}

Amikor egyetlen embernek tulajdonítják a tekintélyt, melyet Isten a gyülekezetbe helyezett, mikor őrá ruházzuk a tekintélyt, hogy ő legyen mások helyett a belátásuk, akkor megváltoztattuk a Biblia helyes rendjét. Az ördög az elképzelhető legravaszabbul, s időnként ellenállhatatlanul támadná meg ennek az egynek a gondolatvilágát, mert azt hinné, hogy ezen az egyen át a többiekre is hatni tud. Akkor helytálló a vezetésről alkotott nézeted, ha a gyülekezet legfőbb szervezetének tulajdonítod a hatalmat, melyet most egyetlen embernek tulajdonítasz. Nem Isten terve szerinti, hogy műve egyetlen ember nézeteit tükrözze. {3T 493.2}

Az a fő oka, hogy B. és C. testvérnek hiányosabb a tapasztalata, mint lehetne, hogy nem támaszkodtak magukra. Kibújtak a felelősségek alól, mert ha vállalták volna, gyengeségeik napvilágra jöttek volna. Szívesen hártották férjemre a vezetést, a felelősségeket, szívesen hagyták, hogy ő gondolkozzék, alkosson véleményt helyettük. Ez a két testvérünk ma gyenge, noha erősek lehetnének. Nem merték követni önálló nézetüket, nehogy hibát kövessenek el, nehogy őket tartsák felelősnek. Időközben mégis készen álltak kísértésbe esni, s ha azt gondolták, hogy hibát fedeztek fel férjem útján, őt hibáztatták. Nem segítettek neki, hogy ők is emeljenek a terheken. Folyton férjemet kérdezték, rá hártva a felelősséget, amit meg kellett volna osztaniuk vele, míg mindketten el nem gyengültek a pontokon, ahol ma már erősnek kellene lenniük. Gyenge az erkölcsi erejük, bár azóta már óriások lehetnének, az ügy oszlopaivá fejlődhettek volna. {3T 493.3}

A két testvérünk nem támaszkodik magára, nem bízik, hogy Isten vezetni fogja őket, ha követik a világosságot, melyet nyújtott nekik. Istennek sosem szándéka, hogy erős, független, éleslátású emberek másokra támaszkodjanak, mint a repkény a tölgyre. Mindaz a nehézség, balsiker, viszontagság és csalódás, mellyel Isten szolgálói munkásságuk folyamán szembekerülnek, csak erősíteni fogja őket, hogy helyes jellemet alakítsanak. Ha szolgálatba állítják szellemi képességeiket, az akadályok, melyekkel szembekerülnek, áldásnak bizonyulnak számukra. Szellemi és lelki erőre tesznek szert, hogy fontos alkalmakkor a legelőnyösebben használják fel azokat. Tapasztalatuk folytán arra az önállóságra és bizalomra jutnak el, hogy Isten valóban vezet és irányítja őket. S mikor veszedelemmel szállnak szembe, mikor valóban gyötrődik a lelkük, arra kényszerülnek, hogy elmélyedjenek, s érezni fogják az ima fontosságát, hogy értelmesen tudjanak fáradozni, s eredményesek legyenek Isten ügyében. Rájönnek, hogy a harc és tanácsstalanság megköveteli az Istenben

vetett hitet és bizalmat, s a szilárdságot, mely kifejleszti az erőt. Örökké szükség mutatkozik majd új utakra és eszközökre, hogy a szorult helyzetekre is megoldást találjunk. Oly képességeket hív életre, amelyek – ha e helyzetek nem fordulnának elő Isten ügyében – csak szunnyadnának. Ez változatos tapasztalatot nyújt, úgyhogy semmi hasznuk az egyetlen gondolattal rendelkezőknek, s azoknak sem, akik megálltak a fejlődés útján. {3T 494.1}

Azok Isten ügyének hatalmas és erős emberei, akiket az Úr a maga dicsőségére fog felhasználni, akikkel többször szembeszegültek, akik sokszor szenvedtek csalódást, akiknek keresztülhúzták terveit. B. és C. testvér, ha nem bújtak volna ki a felelőségek alól, fontos győzelmeket kovácsolhattak volna olyan vereségeikből, amelyek alkalmat adtak, hogy őket okolják a kudarcokért. Ezek a drága testvéreink elmulasztották arra a nevelésre szert tenni, mely tapasztalat által erősödik, s melyet az olvasás, tanulás és az összes többi másképpen nyert előny soha nem nyújt nekik. {3T 494.2}

Te, A. testvér, elég erős voltál, hogy vállalj valamelyes felelőséget. Isten elfogadta erőteljes fáradozásodat, s megáldotta igyekezetedet. Néhány hibát ugyan elkövettél, e kudarcok miatt mégse becsüld alá képességeidet, s ne veszítsd el bizalmadat az erőben, melyet Istenben találhatsz. Nem törted magad, hogy felelőséget vállalj. Természetből fogva szereted elkerülni az ilyesmit, s a könnyebb helyzetet választani. Ott dolgozol csupán, ahol nem forognak rendkívüli, létfontosságú érdekek a kockán. Hibát követsz el, mikor férjemre támaszkodsz, hogy ő írja elő teendőidet. Isten nem ezt a kötelességet ruházta férjemre. Magad fürkészd ki, hogy mi vár elvégzésre, s te oldd meg a feladatokat. Amikor ezt teszed, Isten meg fog áldani. Terheket kell vállalnod Isten munkájában a legjobb belátásod szerint. Mégis vigyázz, nehogy mások véleménye befolyásolja döntésedet. Ha nyilvánvaló, hogy hibákat követtél el, előjogod győzelmekre fordítani vereségeidet, amint a jövőben elkerülsz ezeket. Ha mások szabják meg, hogy mit tegyél, akkor sosem teszel szert a fontos tisztség betöltéséhez szükséges tapasztalatra. {3T 495.1}

Ez érvényes a különböző hivatalok bizalmi tisztségeit betöltőkre Battle Creek-en. Ne kényeztessék őket, ne rohanjanak segítségükre minden fordulónál, mert ezzel nem képesítik őket a fontos állásokra. Akadályok, nehézségek legyőzése teszi erőssé az embert. Nem a dédelgetés, hanem a küzdelmek, harcok, csalódások adják az embernek az erkölcsi erőt. A könnyű élet, a felelőségek elhárítása csenevészeket és korcsokat alakít azokból, akiknek pedig erős erkölcsű, lelkiileg szilárd, felelős férfiaknak kellene lenniük. {3T 495.2}

Akiknek olyan igazaknak kellene lenniük, mint az iránytű északhoz, tehetetlenekké váltak, mert félték a gáncsoskodástól, s kibújtak a felelőségek alól, mivel tartottak a kudarcától. Szellemóriások zsugorodtak csecsemővé a fegyelem terén, csak, mert gyávák vállalni és viselni a terheket, melyeket viselniük kellene. Elhanyagolják az eredményessé válást. Hosszú időn át egy emberben bíztak, hogy tervezzen helyettük, s gondolkozzék arról is, amire maguk is képesek Isten ügyének érdekében. Minden lépésnél szellemi fogyatékoságot veszünk észre. Akik megelégednek, hogy mások tervezzenek és gondolkozzanak helyettük, nem fejlődtek megfelelő szintre. Ha magukra hagynánk őket, hogy gondolkozzanak, akkor körültekintő, éles eszű emberré növekednének. De amikor Isten ügyébe lépnek, megváltozik a kép, csaknem teljesen elveszítik e képességüket. Megelégednek, hogy olyan tehetetlenek és elégtelenek legyenek, mintha legtöbbször a mások kötelessége lenne helyettük is tervezni, gondolkodni. Némelyek mintha képtelenek lennének ösvényt hasítani maguknak. Mindig arra kell támaszkodniuk talán, hogy mások tervezzenek, mások kutassanak helyettük, más legyen az eszük, a belátásuk? Isten szégyelli az ilyen katonákat. Nem hoz rá tisztességet, hogy amíg bérencek csupán, bármi szerepük legyen a művében. {3T 495.3}

Független gondolkodású, lelkiismeretes törekvőkre van szükségünk, nem viaszlagyságú puhányokra. Akik elvárják, hogy mindent készen a kezükbe adjanak, akik meghatározott mennyiségű feladatot szeretnének vállalni, meghatározott fizetésért, s akik pontosan azok akarnak maradni, amik voltak, anélkül, hogy vennék maguknak a fáradságot, hogy alkalmazkodjanak és tanuljanak, azokat Isten nem szólítaná munkára művében. Aki képtelen képességeit csaknem bármi helyzetre felhasználni, ha a körülmények megkívánják, az nem a ma embere. Akiket Isten művébe szólít, nem puha, gerinctelen alakok, kiállás és jellem erkölcsi ereje híján. Csak folyamatos és szívós munka tudja fegyelmezni az embert, hogy részt vállaljon Isten munkájából. Az ilyenek nem csüggednek el, ha nem legkedvezőbbek a körülmények. Nem szabad lemondani céljukról, mint teljes balsikerről, míg kétséget kizáróan meg nem győződnek, hogy nem sokat tehetnek Isten dicsőségére és az emberek javára. {3T 496.1}

Egyesek azzal áztatják magukat, hogy ha a körülmények mások lennének, nagyszerűt és szépet cselekednének, de nem használják képességeiket, melyekkel rendelkeznek, nem igyekeznek jól betölteni a helyeket, ahova a gondviselés helyezte őket. Az ember alakítani tudja körülményeit, de sosem lenne szabad a körülményeknek alakítani az embert. Az ember ragadja meg a körülményeket, s fordítsa a maga javára. Uralkodják a körülményeken, de sose hagyja, hogy a körülmények uralkodjanak rajta. Egyéni függetlenségre s egyéni erőre van most szükség. Nem kell feláldozni egyéni jellemünket hanem módosítani, finomítani és emelkedetté tenni. {3T 496.2}

Az Úr közölte, hogy férjem kötelessége levetni a felelőségeket, melyeket mások boldogan látnak a vállán, mert sok nehézségből kimenti őket. Férjem gyors gondolkodása s áttekintőképessége, melyre gyakorlattal tett szert, arra vitték, hogy sok terhet vállaljon, melyet másoknak kellene hordaniuk. {3T 497.1}

A. testvér, nagyon lassú vagy. Ápold magadban az ellenkezőjét. Isten ügye olyan embereket követel, akik gyorsan áttekintik a dolgokat, s azonnal, a kellő időben és erőteljesen cselekszenek. Ha vársz, hogy előbb lemérj minden nehézséget, s elsimíts minden zavarba ejtő helyzetet, mellyel találkozol, akkor nagyon keveset fogsz elvégezni. Hiszen minden lépésnél akadályokba és nehézségekbe ütközöl. Ezért erős szándékkal kell elhatároznod, hogy felülkerekedsz rajtuk. Máskülönben azok győznek le téged. {3T 497.2}

Előfordul, hogy egyenlő eséllyel jelentkeznek az Isten ügyében az utak és célok, a tevékenység különböző módjai. Ilyenkor van szükség a legjobb éleslátásra. S ha bármit el akarunk érni, az aranyat érő percben kell megtennünk. Észre kell vennünk a mérleg legparányibb merre billenését, s azonnal aszerint döntenünk. Az angyalok belefáradnak a hosszas halogatásba. Néha menthetőbb, ha rosszul döntünk, mintha egyre csak ingadoznánk, ha habozunk, ha hol erre, hol arra hajlunk. Több zavarba ejtő és nyomorúságos helyzet adódik a habozásból s kételkedésből, mintha egyszer-egyszer elhamarkodva bár, mégis a tettek mezejére lépünk. {3T 497.3}

Az Úr közölte, hogy a legjelentősebb győzelmek, s a legfélelmetesebb vereségek perceken múlnak. Isten gyors cselekvést vár el tőlünk. Halogatások, kételkedések, bizonytalankodás és határozatlanság gyakran az ellenség kezére játssza az előnyöket. Fivérem, meg kell változnod. Az események időpontja jelentős előnyökhöz juttatja az igazságot. A győzelem gyakran a halogatás miatt siklik ki kezünkből. A műben időnként válságok állnak be. A kellő időben megtett gyors és határozott lépések dicső győzelmekhez juttatnak. Másrészt a halasztás, a hanyagság súlyos bukásokhoz vezet, gyalázatot hoz Isten ügyére. A válságos órán tett gyors lépés sok esetben lefegyverzi az ellenséget - csalódní fog, s vereséget szenved, mert azt gondolta, hogy lesz ideje tervet kovácsolni, és nyélbe ütni ügyeskedéseit. {3T 497.4}

Isten éles eszű embereket kíván Battle Creek-i munkájában, akik, ha kell, villámgyorsan döntenek. A veszély és válság óráján kidomborodik a legsebesebb cselekvés fontossága. Lehet, hogy minden eshetőségre gondoltunk, hogy bizonyos eredményeket elérjünk, mégis a legkisebb halogatás teljesen meg tudja változtatni a helyzetképet. A nagyszerű célok, melyeket elérhettünk volna, semmivé foszhatnak a gyors előrelátás és azon nyomban megtett lépések hiánya miatt. Sokat tehetünk, hogy ráneveljük értelmünket a renyheség legyőzésére. Van eset, mikor óvatosság és messzemenő körütekintés szükséges, mikor balgaság lenne az elhamarkodottság. De ilyen esetekben is sokat veszítettünk az elhúzódtó tétovázás következtében. Legyünk ugyan kissé óvatosak, de egyes helyzetekben a habozás és mérlegelés végzetesebb következményekkel járt, mint az elhamarkodottság folytán lett volna. {3T 498.1}

Fivérem, ápold magadban a gyorsaságot. Rázd le magadról a habozó viselkedést. Túl lassú vagy. Nem fejezed be a munkát, mert nem végzed teljes erőbedobással. Zökkenj hát ki e röghöz kötött helyzetedből. Mikor a kételkedés karmai közé kerül lelked, olyan habozó, meg-megakadó, halogató a munkád, hogy nem csak magad nem fejezel be semmit, de másokat is akadályozol. Csak annyira veszed komolyan a dolgokat, hogy a nehézségeket vedd észre, s kételkedni kezdj, de annyira nem, hogy bátran a nehézségek fölé keredj, s eloszlásd a kétségeket. Ilyenkor tedd le a fegyvert Isten előtt. Jellemerőre van szükséged, s kevesebb csökönyösségre, kevesebb merevségre. A lassúság, az ólomlábon járó cselekvés az egyik legsúlyosabb jellemhibád, ez állja el hasznavehetőséged útját. {3T 498.2}

Néha rossz nézni, milyen lassan határozol el valamit Isten ügyében. Pedig erre semmi szükség. A gyors és

határozott fellépés kiemelkedő eredményeket hozhat. Legtöbbször, ha kedved van hozzá, szívesen dolgozol. Mikor világosan látod, hogy mi a teendő, készségesen tevékenykedsz, mégsem vagy annyira hasznára az ügynek, mint lehetnél, ha a válságos pillanatban gyors és határozott lennél, s ha legyőznéd a habozás, odázgatás szokását, ami jellemez, s erősen megköti Isten ügyének kerekét. Ez a hibád, hacsak le nem győzöd, a súlyos válság alkalmaival szerencsétlenségnek fog bizonyulni az ügy, és végzetesnek lelki üdvösséged számára. Tegyel szert a pontosságra, s a kellő időben végzett határozott cselekvésre, mert e két tulajdonság hiányzik belőled. A nemzetek hadviselésében gyakran többet nyernek jól rendezett, gyors lépésekkel, mint az ellenséggel vívott elkeseredett közelharcban. {3T 499.1}

Komoly előny a készség, ha valaki sürgősen, mégis meggondoltan intézkedik. Őszintén azt gondolod, hogy óvatos, habozó viselkedésed dicséretreméltó, inkább erény, mint rossz vonás. Mégis abból tudom, amit az Úr közölt velem, hogy nehézkességed komoly akadály Isten munkájára nézve. Hisz sok mindent elvégeztelenül hagytál, amiről méltán várhattuk, hogy gyorsan megvalósítod. Nehéz lesz most elérned jellemedben a változásokat, melyeket Isten elvár tőled, mert ifjúkorodban is nehezedre esett pontosnak lenned, azonnal a tettek mezejére lépned. Ha már egyszer a jellem kifejlődött, ha a szokások rögződtek, a szellemi és erkölcsi képességek megszilárdultak, nehéz kiküszöbölni a helytelen vonásokat, nehéz gyors tettek emberévé válnod. Meg kell értened az idő értékét. Nem menthető, ha mellőzöd a legfontosabb, noha kellemetlen munkát, remélve, hogy végképp lerázod, vagy hogy később kevésbé lesz kellemetlen, s így kevésbé fárasztó dolgokkal töltöd idődet. Azt végezd el először, ami feltétlenül szükséges, ami létfontosságú az ügy számára. Csak azután láss a kevésbé fontos tennivalókhöz, miután a legszükségesebbet elvégezted. Isten ügyében elengedhetetlen a pontosság és a határozottság. A halasztások lényegében vereségek. A percek aranyat érnek, ezért a lehető legjobban ki kell azokat használnunk. A földi kapcsolatok, az egyéni érdekek legyenek mindig másodlagosak. Sose túrjuk meg, hogy Isten ügye földi barátaink vagy legkedvesebb rokonaink miatt szenvedjen. {3T 499.2}

„Mondta másnak: Kövess engem. Az pedig mondta: Uram, engedd, hogy előbb elmenjek, s eltemessem az én atyámat. Mondta pedig Jézus: Hadd temessék el a holtak az ő halottaikat. Te pedig elmenvén hirdesd az Istennek országát. Mondta más is: Követlek Uram, de előbb engedd meg, hogy búcsút vegyek azoktól, akik az én házamban vannak. És mondta neki Jézus: Valaki az eke szarvára veti kezét, és hátra tekint, nem alkalmas az Isten országára.” {3T 500.1}

Semmi földi köteléknek, földi szempontnak nem szabad latba esnie az Isten ügye s munkája iránti kötelességgel szemben. Jézus mindennel szakított, hogy mentse az elveszett világot. Tőlünk is fenntartás nélküli odaszentelődést vár el. Isten ügyéért áldozatokat kell hoznunk. Az érzelem feláldozása a legsúlyosabb, amit az Úr elvár tőlünk, bár csak kicsiny áldozat. Sok a barátod, s ha az érzéseid megszenteltek, nem gondolod azt, hogy nagyon súlyos áldozatot hozol. Hiszen a feleségedet sem hagyod a vadak között. Nem kell Afrika forró homokját taposnod, sem bebörtönzéstől rettedned, vagy súlyos próbáktól minden lépésnél. Vigyázz, kikre fordítod szeretetedet! Ne engedd, hogy emberi érzések és személyes szempontok vegyüljenek Isten ügyéért végzett igyekezetedbe. Az Úr az önzetlen és készséges szolgálatot követeli meg. Elvégezheted ezt, s eleget tehetsz a családod iránti valamennyi kötelességednek is, mégis az utóbbit tekintsd másodlagosnak. {3T 500.2}

Férjem is, én is hibát követtünk el, mikor olyan felelősségeket vállaltunk, melyet másnak kellett volna vállalni. A mű kezdetén olyan emberre volt szükség, aki elgondolta és elszántan végre is hajtotta, amit kellett. Aki vezessen, csatába szálljon a tévelygéssel, és leküzdje az akadályokat. Férjem viselte a legsúlyosabb terhet, ő szállt szembe a legelszántabb ellenzéssel. Hanem amikor már jól szervezett testület lettünk, s több embert választottak felelős tisztségekbe, akkor jött el az idő, hogy férjem ne egymaga viselje többé a súlyos felelősségeket. Ez a kötelesség több emberre hárult. Itt követték el testvérei a hibát, mikor unszolták, s mikor maga is hozzájárult, hogy továbbra is vállalja és viselje a terheket, melyeket évek óta egymaga hordozott. Évekkel ezelőtt le kellett volna tennie, s a többieknek megosztaniuk azokat. Azoknak, akiket népünk erre választott. Az ördög boldog lenne, ha egyetlen ember gondolkodása és belátása uralkodna a hívők értelmén és véleményén. {3T 500.3}

Gyakran magára hagyták férjemet, hogy maga lássa meg, s érezze át Isten ügyének szükségleteit, és tegyen gyors lépéseket. Vezető testvérei nem voltak híjával a szellemi képességeknek, mégis hiányzott belőlük a készséges gondolkodás arra, hogy férjem helyébe lépjenek. Következetlenül, de hagyták, hogy benuit ember viselje a terheket a műben, noha egyikük sem bírta volna el, bár erős idegekkel és kemény izmokkal

rendelkeznek. Férjem olykor látszólag szigorúan szólt és bántón beszélt. Mikor látta, hogy a többiek, bár megoszthatták volna vele a terheket, kibújnak a felelősségek alól, szíve mélyéig keserűség töltötte el, és meggondolatlanul szólt. Nem az Úr helyezte őt e képtelen helyzetbe, hanem a testvérei. Alig volt elviselhetőbb az élete, mint a rabszolgáké. A lankadatlan próba, a nyomasztó gondok, a kimerítő szellemi munka – mindezt nem becsülték meg testvérei. Férjem élete örömtelen volt. Növelte boldogtalanságát, mikor panaszkodott lelkéztestvéreire, akik bár segíthettek volna neki, mégsem segítettek. Férjem ismételtén visszaélt a természet törvényeivel. Bár testvérei gáncsoskodtak, hogy annyi a dolga, mégsem siettek segítségére, hogy megosszák a felelősségeit, hanem nagy boldogan őt tették felelőssé mindenért. Amikor nem akadt, aki vállalta volna a felelősségeket, te nemesen vállalkoztál viselésükre. Ha lelkéztestvérei ápolták volna a készséget, hogy ők is emeljenek a terheken, melyeket úgyis nekik kellett volna viselniük, a férjem nem vett volna észre, s nem végzett volna annyi munkát, melyről azt gondolta, hogy nem szabad elhanyagolni. {3T 501.1}

Isten nem engedte, hogy férjem élete dicstelenül fejeződjék be, hanem megtartotta őt. Mégis, aki kétszeres munkát végez, aki egyetlen évre zsúfolja két év munkáját, az mindkét végéről égeti gyertyáját. Férjemre még mindig feladat vár, melyet évekkel ezelőtt kellett volna elvégeznie. Most már kevesebb részt kell vennie a küzdelmekből, vizályokból, az élet felelősségeiből. Ehelyett érlelődni, lágyulni és emelkedetté kell válnia az utolsó elváltozásra. Most már vigyáznia kell erejére. Nem lenne szabad megengedni neki, hogy a mű felelőssége súlyosan nehezedjék rá, hanem legyen szabad, hogy testvéreinek előítéletei és gyanakvásai ne zavarják meg békéjét. {3T 502.1}

Isten engedte, hogy az igazság drága fénye tündököljön Igéjére és megvilágítsa férjem gondolatait. Ő tehát igehirdetéssel és írással adhatja tovább a Jézus jelenlétéből jövő fénysugarakat. De míg íróasztalok mögött raboskodott, míg az ügy ügyes bajos dolgait intézte, addig nagymértékben meg volt fosztva az előjogtól, hogy tollát forgassa, vagy az Igét hirdesse népünknek. {3T 502.2}

Azt gondolta, hogy Isten hívta el kiállni az igazság védelmére, s inteni, olykor szigorúan is azokat, akik nem tettek eleget kötelességüknek. A munka heve s a betegség nyűge gyakran kedvét szegte, s ilyenkor túlzott megvilágításban látta a dolgokat. Testvérei kihasználták szavait, kurta modorát, melyek szöges ellentétben álltak lassúságukkal és szűklátókörű terveikkel. Olyan indítékokat és érzéseket tulajdonítottak neki, amit nem érdemelt meg. A közte és köztük levő éles ellentét áthidalhatatlannak látszott, mégis könnyen segíteni lehetett volna rajta, ha e komoly szellemi képességekkel megáldott emberek osztatlan figyelmüket és teljes szívüket belevitték volna Isten drága ügyének építésébe és előmozdításába. {3T 502.3}

Mi ketten lankadatlan jó hatást tudnánk gyakorolni a központban, a mű agyában, ami elősegítené intézményeink felvirágzását. Mások viselkedése miatt azonban, akik nem teszik meg, amit el lehetne várni tőlük, akik a kísértések célpontjai, s ha keresztezik útjukat, árnyékot vetnek az Isten ügye fellendítéséért végzett akár legönzertlenebb igyekezetünkre is. Kénytelenek vagyunk máshol keresni menedéket, ahol kedvezőbb körülmények közt munkálkodhatunk, ahol kisebb a veszély, hogy a terhek összezúznak bennünket. Isten széleskörű szabadságot s hatalmat adott nekünk népénél Battle Creeken. A múlt nyáron érkeztünk ide, azóta mind a mai napig lendületesen dolgoztunk. Egyik bonyodalom és nehézség a másik sarkára hágott, fárasztó munkát követelve meg, hogy helyrehozzuk. {3T 503.1}

Mikor az Úr jelezte, hogy D. testvér lehetne megfelelő ember e helyre, ha szerény marad, s az Úr erejére támaszkodik, akkor férjem nem követett el hibát, nem választott rosszul. D. testvér egy ideig szíven viselte a dolgokat, és atyailag gondját viselte a kórháznak. Később azonban önhitt és magabízó lett, helytelen útra tért, engedett a kísértésnek. Az igazgatók által hanyagságuk palástolására felhozott kifogások egyáltalán nem állják meg a helyüket. Az ő rovásukra jegyezték fel azt, hogy White testvérré és testvérnőre hárították a felelősséget. Egyszerűen azért hanyagolták el kötelességüket, mert kellemetlennek tartották ezeket. {3T 503.2}

Láttam, hogy a Csendes-óceán partján lenne szükség segítségre. De Isten nem akarja, hogy mi vállaljuk a felelősséget, s viseljük a bonyodalmakat, ami a más dolga. Tanácsot adhatunk nekik, segítségükre siethetünk a tekintélyünkkel és tudásunkkal. Sokat tehetünk, ha nem unszolnak, hogy mi álljunk a teher alá, és mi viseljük, amit másoknak kell viselniük, s aminek a viselése számukra fontos, hogy kellő tapasztalatot szerezzenek. Nekünk fontos dolgokat kell papírra vetnünk, melyekre égető szüksége van népünknek. A Biblia igazságának becses fényével rendelkezünk, s ezt kötelességünk tovább adni népünknek. {3T 503.3}

Közölték velem, hogy nem Isten terve, hogy férjem viselje a terheket, melyeket öt hónapja visel. Hiszen most mind órá hátrították a művel kapcsolatos fásasztó munkát. Ez azonban tanácsstalanságot, kimerülést és ideggyengeséget okozott neki, majd csüggedést és kedveszegettséget. Testvérei sosem dolgoztak egyetértésben vele, már a mű kezdete óta. Lelkésztestvérei jobban kedvelték szabadságukat. Korántsem vállaltak annyi felelősséget, amennyit vállalni tudtak volna, így elmulasztottak kellő járatosságra tenni szert, mely képesítette volna őket, hogy a legfelelősségteljesebb állásokban is helytálljanak Isten ügyének létfontosságú érdekei mellett. Azzal mentegetik felelősség alóli kibújásukat, hogy félnek, hogy később talán megrovásban lenne részük. {3T 503.4}

A vallást melyet magunkévá tettünk, természetes hajlamaink és vérmérsékletünk színezi. Nagyon fontos, hogy igénybevétellel erősítsük jellemünk gyenge oldalait. Másrészt, jellemünk erős, de kedvezőtlen oldalai azzal gyengüljenek, hogy ellenkező irányban törekedünk, s az ellentétes vonásokat erősítsük meg. De néhány testvérünk nem tette, amit tennie kellene, amit tehetett volna, s ami elég bátorítást és segítséget nyújtott volna férjemnek, hogy a mű központjában továbbra is viseljen valami felelősséget. Férjem munkatársai nem cselekedtek önállóan, Istentől várva világosságot és kötelességeik megszabását. Nem követték az Úr gondviselésének útegyengetését, nem tárgyalták meg egymással módszereiket, nem hangolták össze munkaterveiket. {3T 504.1}

Mióta a múlt nyáron Michiganre érkeztünk, az Úr különösen megáldotta férjem fáradozásait. A legszembeszökőbb módon támogatta őt, hogy elvégezze a munkát amelyre igen nagy szükség volt. Ha munkatársai ébren lettek volna, hogy utolsó michigani tábori összejevetelünkön felismerjék Isten ügyének szükségleteit, akkor sok elhanyagolt munkát maguk végeztek volna el. Ők azonban nem emelkedtek a helyzet magaslatára. Ha A. testvér jókedvvel helytállt volna Isten mellett, ha a világosságban járt volna, készen felismerni mi a teendő, ha gyors ütemben végezte volna kötelességét, ma hónapokkal előre járnánk munkánkban, mi pedig már jó ideje a csendes-óceáni nyomda megalapításán fáradozhatnánk. Nem szolgálhatjuk Isten dicsőségét, ha feneketlen gyászba borulunk, ha továbbra is a fellegek alatt veszteglünk. A fény egyre ragyog, ha nem is vesszük észre áldásait. De ha halogatás nélkül, szorgalmasan a világossághoz törekszünk, s ha úgy nyomulunk előre, mintha a fény ragyogna, rövidesen magunk mögött hagyjuk a sötétet, s észre vesszük, hogy világosság ragyog körülöttünk. {3T 504.2}

Utolsó tábori összejevetelünkön Isten angyalai rendkívüli módon segítségünkre siettek hatalmukkal, hogy felvilágosítsák, gyógyítsák és megáldják mind férjemet, mind Waggoner testvért. Értékes győzelmet arattunk ott melynek hatását sosem szabad elveszítenünk. Láttam, hogy Isten igen-igen elhalmozta férjemet szeretetének, gondoskodásának s megtartó erejének jeleivel. Az Úr elfogadta ügye és munkája iránti buzgalmát és odaadását. Ennek mindig is aláza és hála kellene készítenie férjemet. {3T 505.1}

Isten harcosokat hív el. Olyanokat kíván, akik mikor fontos döntéseket kell hozni, oly igazak, akár az iránytű északhoz. Olyan férfiakat, akiknek külön személyes érdekeit elnyeli, mint Krisztusét is elnyelte az emberek mentésének nagyszerű, közös érdeke. Amint alkalmá nyílik rá, az ördög máris a maga malmára müködteti az emberek értelmét. Kapva kap az alkalmon és helyzeten, ahol a legjelentősebb szolgálatot teheti magának, s legsúlyosabban árthat Isten ügyének. Ha elhanyagoljuk, amit megtehetnénk, s amit Isten elvár tőlünk művében, olyan bűnt követünk el, melyet nem lehet a körülmények s állapotok kifogásaival szépítgetni, hisz Jézus minden helyzetről gondoskodott. {3T 505.2}

Fivérem, mikor Isten munkáját végzed, más-más körülmények közé kerülsz, melyek megkövetelik a higgadságot, de egyúttal arra is minősítenek, hogy alkalmazkodni tudj a körülményekhez s a helyzet sajátosságaihoz. Akkor önállóan tudsz cselekedni, anélkül, hogy zavarba jönnél. Ne becsüld le képességedet, hogy eleget tudj tenni a gyakorlati élet különböző hivatásainak. Amely területen tudatában vagy hiányosságaidnak, azonnal kezd megszüntetni a hibákat. Ne bízd másokra, hogy ők egészítsék ki hiányosságaidat míg te közönyösen tovább haladsz, mintha magától értetődő lenne, hogy jellemed felépítése örökre ilyen marad. Fogj hozzá buzgón, hogy kigyógyulj hibáidból, hogy tökéletes lehess, bármi fogyatkozás nélkül való a Krisztus Jézusban. {3T 505.3}

Ha fellengzős véleményt alkotsz magadról, úgy azt képzeld majd, hogy munkásságod értékesebb, mint amilyen valójában. Ez esetben függetlenségre törsz, mely a fennhéjázással határos. Ha pedig a másik végletbe

esél, s túl szerényen vélekedsz magadról, akkor csak kisebbségi érzést fejlesztesz, és gyenge benyomást teszel, ami korlátok közé kényszeríti hatásodat, melyet a jó oldalán kifejthetnél. Kerüld el mindkét végletet. Ne uralkodjanak rajtad az érzések, a körülmények ne hassanak rád. Helyes véleményt alkothatsz magadról, mely mindkét véglettől megóv. Hiú önteltség nélkül is megőrizheted méltóságodat, egyetérthetsz és engedhetsz álláspontodból anélkül, hogy feláldoznád önbizalmadat és függetlenségedet. Életed mély benyomást tehet mind a művelt, mind az egyszerű emberre. {3T 506.1}

A. testvér, az a veszély fenyeget most, hogy hatnak rád a kósza hírek. Kifejezetten gyakorlati, határozott és döntésre serkentő a munkaköröd. Szigorú vizsgáknak s követelményeknek vetted alá az embereket. Erre olykor szükség is van, de most nagyon erre fordult a viselkedésed, s erejét fogja veszteni, ha nem vegyítesz bele Isten Lelkének szelíd és bátorító kegyelméből. Megtűröd, hogy rokonaid és barátaid szavai hassanak terveidre s döntéseidre. Túl könnyen hitelt adsz nekik, elgondolásait szöved nézeteidbe, ami gyakran félrevezet. Vigyázz! Az ...-i családok nagyon hatnak rád. Nézeteid, gondolataid, véleményeid rájuk hatnak ki, az övék meg a tiédre, ez erős áramlatot indít a rossz irányban, hacsak mindnyájan alázatosak s Istennek szenteltek nem vagytok. A rokon kapcsolatok ez elemei természetből függetlenek s lelkiismeretesek, s hacsak Isten Lelke ki nem egyensúlyozza, hacsak nem uralkodik rajta, akkor szélsőségekre hajlik. {3T 506.2}

Soha, de soha ne hallgass mendemondákra. Sose hagyd, hogy rokonaid hassanak viselkedésedre. Eljött az ideje, hogy az Isten ügyével és művével kapcsolatban a legkörültekintőbb bölcsességet tanúsítsuk. Bölcs belátás kell, hogy tudjuk, mikor szóljunk, mikor hallgassunk. A megértés utáni sóvárgás gyakran súlyos meggondolatlansághoz vezet, ha megnyitjuk mások előtt érzés- és gondolatvilágunkat. Megjelenésed gyakran sajnálatot ébreszt, mikor jobb lenne, ha senkitől sem részesülnél ebben. Mindenki kötelessége megismerni viselkedésének alaphangját, tetteik rugóit. Ismernünk kell az indítékokat, amelyek egyes cselekedetet kiváltanak belőlünk. Életünk minden tette ítéletre kerül, nem külső látszat után, hanem hogy mi serkentette ezekre őket. {3T 506.3}

Mindenki örködjék érzékei felett, nehogy Sátán birtokba vegye azokat, mert ezek a lélek útjai. Oly szigorúak lehetünk a magunk fegyelmzésénél, amilyenek akarunk. De vigyázzunk, nehogy kétségbeesésbe taszítsunk embereket. Némelyek azt gondolják, hogy White testvér túl szigorú, túl határozott egyénekhez, amikor megrója, amit helytelennek tart bennük. Veszély fenyegetheti a testvért, hogy nem körültekintő, nem megfontolt, mikor int, nehogy ezzel is gáncsoskodásra adjon okot. Bár a megróttak, beszédmódjára panaszkodva a legélesebb, legmegrovóbb, legelítélőbb hangot használják, mely annyira meg nem válogatott, hogy nem lenne szabad így beszélni a közösséghez. Sőt úgy érzik, hogy könnyítettek lelkükön, s jó munkát végeztek. Ám Isten angyalai helytelenítik az ilyen viselkedést. Ha White testvér megérteti valakivel, hogy nem helyesen cselekszik, ha túl szigorú azzal az eggyel, s ha őt kell arra tanítani, hogy változtasson modorán, finomítson lelkületén, mennyivel inkább szükséges, hogy szolgáló testvérei megértsék, mily menthetetlen, ha népes gyülekezetekkel szenvedtetik el metsző intéseiket, s éles hangú rosszallásaikat. Hisz így az ártatlan kénytelen együtt szenvedni a vétkezővel. {3T 507.1}

Roszbabb, sokkal roszbabb népes csoport előtt engedni szabad folyást érzelmeinknek, vádolni embereket, mint egyénenként egyenesen azokhoz fordulni, akik talán helytelenül tettek valamit, és személyesen róni meg őket. Nagy csoport előtt elmondott éles, basáskodó, megszóló beszéd sokkal súlyosabban esik latba Isten előtt, mint a négyszemközt tett feddés, mivel sokan vannak jelen, így a bírálat sokkal szélesebb körű. Mindig könnyebb jó néhány ember előtt elmondani gondolatainkat, mint közvetlenül a tévelygőhöz fordulni, és szemtől-szembe, nyíltan, őszintén rámutatni helytelen eljárásukra. Hanem oly erős indulattal jönni Isten házába, ami az ártatlant is szenvedni kényszeríti a bűnösökkel együtt - ez Isten által helytelenített viselkedés, s mely inkább árt, mint használ. Sokszor előfordult, hogy gáncsoskodó és leszóló beszédeket mondanak a gyülekezet előtt. Ezek nem táplálják a testvéri szeretet szellemét. Nem teszi őket hajlamossá lelki gondolkodásra, nem vezeti őket megszentelődésre, sem a mennybe. Ellenkezőleg. Keserűség gyökere fogan meg szívükben. Olykor ugyan szükség van az ilyen erőteljes beszédre, mely összetöri az embert, hogy felrázzuk, megriasszuk, meggyőzzük őket. De ha nem viselik magukon az Isten Lelkének kényszerítő hatalmát, akkor sokkal többet ártnak, mint amennyi jót el tudnak végezni. {3T 507.2}

Közölték velem, hogy férjem eljárása nem volt tökéletes. Néha balul cselekedett, mert panaszkodott és túl szigorúan intett. De abból, amit láttam, tudom, hogy nem követett el e téren olyan súlyos hibát, mint

némelyek gondolják, s mint amitől tartottam. Jóbot nem értették meg a barátai. Ezért szemrehányásokkal vág vissza nekik. Bebizonyítja előttük, hogy ha azzal kelnek Isten védelmére, hogy hangoztatják a bele vetett hitüket, s hogy a bűn tudatában élnek, ő mélyebb és alaposabb ismeretekkel rendelkezik, mint ők. „Nyomorult vigasztalók vagytok ti mindnyájan” - feleli vádaskodásukra. Majd így folytatta: „Én is szólhatnék úgy, mint ti, csak volna a ti lelketek az én lelkem helyén. Szavakat fonhatnék össze ellenetek, csóválhatnám miattatok a fejemet.” De - mondja - ő nem ezt tenné. „Erősíthetnélek titeket csak a számmal és ajkaim mozgása kevesbíténé fájdalmatokat.” {3T 508.1}

Fivérem és nővérem, akik bár jó szándékkal vannak, de szűk a látókörük, s csak a külsőt ismerik, megkísérelhetik, hogy segítsenek oly dolgokban, melyekben nem jártasak. Korlátolt lelki élményeik képtelenek lemérni annak gondolatait, akit Isten Lelke készített, aki mélyen érezte a kimondhatatlan szeretetet, aki annyira szívén viselte Isten ügyét és az emberek üdvösségét, amennyire ők sosem viselték, s aki olyan terheket hordott az Isten ügyében, melyet ők sosem emeltek. {3T 509.1}

Némely rövidlátó s rövid tapasztalatú barátunk szűk látókörével képtelen lemérni annak gondolatait, aki a mások üdvössége végett közeli kapcsolatban él Krisztus Lelkével. Félreértik indítékait, félremagyarázzák tetteit akik barátai lennének, míg, akár Jób, buzgó imát nem küld az égre: ments meg Uram, barátaimtól. Isten tehát maga veszi kezébe Jób ügyét. Bár alaposan próbára tette türelmét, mégis mikor Isten szól, ingerültsége szertefoszlik. A kimosakodásra, amit szükségesnek tartott, mikor barátai kárhóztatásával állt szemben, semmi szüksége Isten előtt. Isten sosem ismer félre, sosem ítél meg rosszul. Az Úr így szólt Jóbhoz: „Nosza, övezd fel, mint a férfiú, derekadat.” S amint Jób meghallja Isten hangját, meggörnyed bűnös voltának tudata alatt, és így szól: „Ezért hibáztatom magam és bánkódom a porban és hamuban.” {3T 509.2}

Mikor Isten szólt hozzá, férjem hallgatott a szavára. Viszont súlyos próba volt számára, hogy elviselje barátai gáncsoskodását, akik a jelek szerint még csak okosat sem tudtak mondani. Majd ha testvérei hasonló körülményeken mennek át, ha ők is viselték a felelőségeket, melyeket férjem viselt, kevés bátorítástól és támogatástól kísérve, mint ő, talán megértik, hogyan támogassák, nyugtassák meg, legyenek áldására anélkül, hogy oly gáncsoskodással és bírálattal gyötörnék, amit semmiképpen se érdemelt meg. {3T 509.3}